

CHƯƠNG 44

K

hiếu Phong Trượng Pháp của lão dù sao cũng là võ lâm kỳ học, khi thi triển ra thì như cuồng phong nộ vũ, uy thế thập phần kinh nhân.

Chỉ thấy Vương phu nhân bạch y phiêu phiêu, cả thân hình như bị úp trong chiếc lồng tạo bởi trượng ảnh của Trình Thạch Công.

Trượng thế của Trình Thạch Công trầm trọng hung mãnh, chỉ cần bị lão quét trúng một trượng thì ắt hẳn sẽ phải táng mạng đương trường chứ chẳng nghi. Vương phu nhân bị hãm trong vòng trượng ảnh của lão, lúc nào cũng có thể nguy đến tính mạng, quần hào chỉ nhìn thôi cũng đã thấy kinh hãi trong lòng.

Song phương ác đấu thêm mấy chục hiệp nữa, Trình Thạch Công đã đánh ra trên một trăm trượng nhưng Vương phu nhân thủy chung vẫn chỉ dùng thân pháp phiêu phiêu hốt hốt để tránh né chứ chưa hoàn kích chiêu nào. Thế nhưng Trình Thạch Công cũng không thể đụng đến một chéo áo của Vương phu nhân.

Đột nhiên Vương phu nhân khẽ đảo người mấy cái, thoát ra khỏi vùng trượng ảnh của Trình Thạch Công một cách vô cùng xảo diệu. Chỉ nghe bà lạnh lùng quát:

—Dừng tay!

Trình Thạch Công thu hồi trượng thế, gằn giọng hỏi:

—Có chuyện gì?

Wương phu nhân cất giọng lạnh như băng hỏi:

—Người vẫn không chịu nhận thua?

Trình Thạch Công trầm giọng nói:

—Vẫn còn chưa phân thắng phụ, nếu như người có bản lĩnh thì cứ giết ta đi!

Wương phu nhân lạnh lùng nói:

—Ta không thể xuất thủ hoàn kích.

Trình Thạch Công ngạc nhiên thầm nghĩ: “Lẽ nào mục ta lại niệm tình năm xưa ta đã theo đuổi mục?”

Trong lòng lão si tâm vọng tưởng, trên mặt cũng lộ ra nét bất ổn.

Wương phu nhân là nhân vật tuyệt thế thông minh, chỉ nhìn sắc mặt của lão cũng đã nhận ra lão đang suy nghĩ lung tung. Bà liền cười lạnh một tiếng, nói:

—Nếu như ta xuất thủ, e rằng người không còn mạng mà trở về Tây Vực nữa.

Trình Thạch Công trong lòng cũng đã biết mình không phải địch thủ của Vương phu nhân, nhưng trước mặt quần hùng lão đầu thể mặt mà nhận thua được. Chỉ nghe lão lớn giọng quát:

—Lẽ nào lão phu lại sợ mấy câu nói của người?

Nói đoạn lão liền chậm rãi cử thiết trượng lên nói:

—Người rút binh khí ra đi!

Vương phu nhân nói:

—Bất tất phải vậy, trong ba chiêu là ta đã có thể giết người rồi. Ta đã hạ thủ lưu tình, năm lần bảy lượt khuyên can mà người vẫn chấp mê bất ngộ, ta đây cũng hết cách.

Trình Thạch Công động nộ «hừ» nhẹ một tiếng nói:

—Lẽ nào người cho rằng mấy chục năm tu tập của lão phu chỉ có vậy thôi sao?

Vương phu nhân cười lạnh nói:

—Người có tuyệt kỹ gì thì cứ thi triển ra đi!

Trình Thạch Công liền giơ cao thiết trượng, khuôn mặt trắng bệch của lão như bị một làn mây che phủ.

Vương phu nhân ngưng thần đứng yên, song mục sáng rực tinh quang chăm chú nhìn vào thiết trượng của Trình Thạch Công.

Chỉ thấy lớp bạch khí trên mặt Trình Thạch Công càng lúc càng dày, thiết trượng trong tay lão cùng từ từ hạ xuống.

Khi thiết trượng còn cách Vương phu nhân khoảng hai ba thước thì đột nhiên gia tăng tốc độ, kích thẳng tới trước ngực Vương phu nhân nhanh như thiểm điện.

Thì ra, trong trượng này của lão có bao hàm vô số biến hóa vô cùng vi diệu, cho dù Vương phu nhân có nhảy tránh thì trượng thế cũng sẽ theo sát không rời, biến hóa truy kích. Nào ngờ Vương phu nhân lại trấn định hơn người, dù cho trượng thế có đột nhiên biến hóa cũng vẫn đứng yên bất động.

Quần hào thấy vậy đều lo lắng không yên, sợ rằng Vương phu nhân sẽ không tránh nổi một chiêu này của Trình Thạch Công.

Đúng lúc này, Vương phu nhân đột nhiên trượt người về phía trước, thân hình bà sượt qua thiết trượng của Trình Thạch Công, rồi vung tay điểm lên tay hữu của lão.

Biến hóa này diễn ra trong thời gian quá ngắn ngủi, quần hào có mặt không ai nhìn rõ động tác của Vương phu nhân thế nào.

Chỉ thấy sau khi hai bóng nhân ảnh nhập vào rồi lại tách ra nhanh chóng.

Thiết trượng trong tay Trình Thạch Công đập xuống nền đất đánh «rầm» một tiếng, tạo nên một cái lỗ sâu hai thước.

Vương Thông Huệ lo lắng cho mẫu thân, vội ngưng thần quan sát, thấy Vương phu nhân vẫn giữ thần thái lạnh lùng, bạch y chỉ khẽ phiêu động nhưng hai gò má đã ửng hồng, có lẽ chiêu vừa rồi bà đã xuất hết toàn lực.

Lại nhìn Trình Thạch Công, chỉ thấy hai mắt lão đờ ra, đứng yên bất động một hồi lâu mới chậm chạp quay đầu nhìn Vương phu nhân nói:

—Mười năm trước ta bị nàng đánh bại ở chiêu thứ chín mươi chín, không ngờ mười năm sau ngay cả một chiêu của nàng ta cũng không đỡ nổi.

Vương phu nhân nói:

—Ta cũng đã xuất toàn lực rồi nên có thể nói người tuy bại nhưng mà vẫn còn vinh. Khi ta đả thương người cũng đã lưu tình, chỉ cần từ nay trở đi người không luyện võ nữa thì thương thế sẽ không phát tác. Người cũng đã bước vào tuổi cổ lai hi rồi, tranh danh đoạt lợi làm gì nữa chứ? Tốt nhất là nên tìm nơi yên tĩnh mà ẩn cư sống nốt những tháng ngày còn lại. Người hãy đi đi!

Trình Thạch Công cười thê lương nói:

—Mấy chục năm nay ta vì muốn thắng nàng mà luôn cố gắng luyện công, không ngờ càng luyện càng thua nàng hơn. Hôm nay đã không còn hi vọng thắng được nàng, ta sống cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa?

Nói đoạn lão cho tay vào ngực áo lấy ra một thanh trủy thủ nói:

—Nàng có còn nhớ thay trủy thủ này không?

Vương phu nhân thần sắc lạnh lùng, không nói tiếng nào.

Trình Thạch Công cười ha hả nói:

—Ngọn trủy thủ này là do nàng năm xưa dùng làm vật cảnh cáo ta. Nàng nói rằng nếu ta còn tiếp tục làm phiền nữa thì nàng sẽ dùng nó để móc trái tim ta ra. Tuy nó không phải là tín vật gì cả, nhưng nó là vật đã qua tay nàng nên ta vô

cùng trân trọng, mấy chục năm nay luôn giữ nó ở bên mình. Hôm nay ta sẽ cho nàng được như nguyện, xem trái tim của Trình Thạch Công này thế nào.

Lời vừa dứt thì lão đã đâm mạnh ngọn trủy thủ vào ngực, rồi rạch một đường, móc lấy trái tim đưa lên cho Vương phu nhân nhìn.

Đây quả là một cảnh tượng khiến người ta kinh tâm động phách, chỉ thấy quần hào đều ngẩn người ra nhìn không chớp mắt.

Thân hình Trình Thạch Công khẽ lão đảo, rồi ngã vật xuống thảm cỏ chết tốt.

Wương phu nhân chậm rãi thở hắt ra một hơi nói:

—Công Tôn cô nương đã thấy chưa?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Thấy cái gì?

Wương phu nhân chậm rãi nói:

—Những bậc tiền bối của đời trước không ai có thể khôi phục lại hào khí năm xưa, cô nương có biết vì sao không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Trường Giang lớp sóng sau đè sóng trước, tân nhân thắng cựu nhân, điều này có gì là lạ đâu?

Wương phu nhân cười lạnh nói:

—Người đã chấp mê bất ngộ như vậy thì chúng ta cũng không cần nói nhiều nữa. Những người người mời đến, nay đã chết mất hai rồi, người còn tin tưởng mình sẽ thắng trận chiến này nữa không?

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đáp:

—Không phiền phu nhân quan tâm đến chuyện của ta.

Wương Thông Huệ thấy nét mặt bình tĩnh của Công Tôn Ngọc Sương, trong lòng thầm nhủ: “Xem ra ả vẫn còn chỗ dựa khác.”

Chỉ thấy Đoạn Kiếm Phu Nhân chậm rãi đứng lên, bước thẳng ra trường đấu.

Hai đạo mục quang sáng rực của Vương phu nhân nhìn chăm chăm vào mặt Đoạn Kiếm Phu Nhân.

Đoạn Kiếm Phu Nhân bước đến cách Vương phu nhân chừng năm thước thì dừng lại nói:

—Nếu như hôm nay ta chết trong tay ngươi thì làm phiền ngươi đem thi thể này đốt đi, ta không muốn để nó lưu lại nhân gian làm gì nữa.

Vương phu nhân nói:

—Lẽ nào chúng ta nhất định phải phân sinh tử?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

—Hai chúng ta rất khó cùng tồn tại được.

Vương phu nhân mấp má miệng lẩm bẩm nói gì đó với Đoạn Kiếm Phu Nhân. Chỉ thấy bà ta cười thê lương, không nói tiếng nào.

Thanh âm của Vương phu nhân quá nhỏ, toàn trường không ai là nghe thấy bà nói những gì.

Vương Thông Huệ quay đầu sang hỏi Vương Tích Hương:

—Vương cô nương tài trí tuyệt luân, chắc cô nương biết gia mẫu đang nói chuyện gì?

Vương Tích Hương gật đầu đáp:

—Tiểu muội biết. Lệnh đường đang nói chuyện năm xưa, chuyện này có liên quan đến Đoạn Kiếm Phu Nhân...

Lời còn nàng chưa dứt thì trong trường đấu đã phát sinh biến hóa. Đoạn Kiếm Phu Nhân đã rút từ trong bọc ra hai đoạn kiếm gãy, mỗi tay cầm một đoạn nói:

—Năm xưa, Sau khi bại dưới tay ngươi, ta đã bẻ kiếm lập thế, sau này nhất định phải dùng đoạn kiếm này để thắng ngươi.

Vương phu nhân khẽ chau mày, định nói gì đó nhưng lại thôi. Bà chậm rãi lấy ra hai thanh trủy thủ nói:

—Ngươi xuất thủ đi!

Đoạn Kiếm phu nhân cũng nói:

—Ngươi cẩn thận!

Nói đoạn hữu thủ đột nhiên nâng lên, đoạn kiếm trong tay đâm thẳng vào ngực của Vương phu nhân.

Vương phu nhân đối phó với Đoạn Kiếm Phu Nhân vô cùng cẩn thận, không giống như đối với Trình Thạch Công lúc nãy. Chỉ thấy bà khẽ cử tả thủ, đưa trủy thủ lên tiếp đón kiếm thế của Đoạn Kiếm Phu Nhân.

Lúc này đoạn kiếm gãy thứ hai của Đoạn Kiếm Phu Nhân đã phóng tới.

Vương phu nhân khẽ chau mày, vung ngọn trủy thủ thứ hai lên tiếp kiếm.

Hai đoạn kiếm gãy, một đôi trủy thủ, tuy đều là vật kim loại nhưng khi tiếp xúc thì không gây ra một tiếng động nào cả, đồng thời cả hai người cũng đứng yên bất động.

Thì ra, hai đại cao thủ này vừa ra tay đã dùng nội lực để quyết đấu trí mạng.

Hai người đối mặt với nhau, trủy thủ vào kiếm tuy có tiếp xúc nhưng thoát nhìn thì không ai thấy giống như là đang quyết chiến sinh tử.

Quần hào có mặt đương trường đều là võ lâm cao thủ, ai ai cũng biết rõ trận chiến này tuy không chiêu không thức nhưng lại hung hiểm vô cùng. Là sinh hay tử chỉ có thể phân định trong một sát na thời gian mà thôi. Mấy trăm cặp mắt đang tập trung vào cuộc quyết đấu của hai người.

Chỉ thấy y phục của Vương phu nhân và Đoạn Kiếm Phu Nhân không gió mà bay phấp phới. Khuôn mặt Vương phu nhân trắng bệch, gương mặt như được bao quanh bởi một lớp bạch khí, mồ hôi chảy xuống ròng ròng.

Nhìn sang Đoạn Kiếm Phu Nhân thì thấy trên mặt bà ta cũng bao trùm một lớp tử khí (khí tím), mồ hôi chảy xuống cũng ướt cả y phục.

Vương Thông Huệ dường như đã thấy tình hình bất ổn, vội thấp giọng nói với Vương Tích Hương:

—Vương cô nương, dường như gia mẫu sắp chịu không nổi rồi.

Vương Tích Hương nói:

—Nói với Lãnh Như Băng, bảo chàng xuất thủ trợ lực, người khác e rằng không làm nổi.

Vương Thông Huệ ngạc nhiên hỏi lại:

—Lãnh Như Băng?

Vương Tích Hương nói:

—Không sai. Chỉ có chàng mới có năng lực đó. Mau đi nói với chàng đi.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã có một bóng nhân ảnh nháy vào đầu trường. Người này chính là Nam Hải Kiếm Vương. Chỉ thấy lão ta rút trường kiếm sau lưng, chém mạnh một kiếm xuống giữa hai người. Hàn quang lóe lên, Vương phu nhân và Đoạn Kiếm Phu Nhân liền lập tức tách ra.

Động tác của Kiếm Vương vô cùng nhanh chóng, sau khi tách hai người ra, lập tức thả tay cho kiếm rơi xuống đất, song thủ tề phát điểm vào huyết đạo của hai người. Chỉ thấy Vương phu nhân và Đoạn Kiếm Phu Nhân lão đảo ngã ngồi xuống đất. Song thủ Kiếm Vương lại vung ra, đồng thời giải khai huyết đạo cho hai người. Lão nói:

—Hai người có đánh nữa cũng sẽ đồng quy ư tận mà thôi, không cần phải đánh nữa.

Vương phu nhân lạnh lùng nhìn Kiếm Vương hỏi:

—Người dùng tay nào điểm huyết đạo của ta?

Kiếm Vương nói:

—Tay hữu!

Vương phu nhân lại hỏi:

—Tay nào giải huyết cho ta?

Kiếm Vương đáp:

—Cũng là tay hữu.

Vương phu nhân liền lạnh lùng nói:

—Được lắm, vậy người hãy chặt cánh tay đó xuống cho ta!

Chợt nghe một giọng nói sắc lạnh vang lên:

—Không được! Phải bắt hấn giống như Trình Thạch Công kia, móc trái tim ra cho ta xem.

Quay đầu nhìn lại, thì thấy một phụ nhân mặc áo vải bố dẫn theo một đạo cô mặc áo lông đang bước thẳng tới đấu trường.

Lãnh Như Băng thấy phụ nhân mặc áo bố kia chính là mẫu thân mình, trong lòng không khỏi chấn động, định đứng dậy bước ra nghênh đón.

Nhưng Vương Tích Hương đã kịp thời ngăn cản chàng lại, nàng nghiêm giọng nói:

—Chàng mau ngồi xuống, đại địch còn đang ở trước mắt, chàng không thể hành động sơ suất được.

Nàng trước giờ đối với chàng luôn ôn nhu hòa dịu, nhưng lần này lại tỏ vẻ hết sức nghiêm khắc khiến Lãnh Như Băng hơi ngẩn người giây lát, nhưng rồi chàng cũng chậm rãi ngồi xuống tiếp tục quan sát tình hình.

Chỉ thấy Kiếm Vương chuyển động mục quang nhìn phụ nhân mặc áo bố rồi lại nhìn đạo cô áo lông một lượt rồi mỉm cười nói:

—Thì ra ba vị muội muội vẫn ở cùng với nhau.

Vương phu nhân lạnh lùng nói:

—Người dùng tay chạm vào ta, vậy có nên tự đoạn hữu thủ hay không?

Kiếm Vương gật đầu đáp:

—Nên làm.

Bố y phu nhân nói:

—Người phụ tình bạc nghĩa, bỏ rơi ta khi ta đang mang thai, vậy có nên móc tim ra đền tội hay không?

Kiếm Vương cười khổ gật đầu đáp:

—Đương nhiên là nên.

Đạo cô áo lông cũng chậm rãi nói:

—Người hại ba tỷ muội chúng ta trở mặt thành cừ, thù hận nhau hơn hai chục năm. Tất cả đều là do cái lưỡi không xương của người gây ra. Người dùng lời ngon lẽ ngọt lừa gạt ta giúp người thoát hiểm rồi lại điểm huyết đạo, bỏ ta lại nơi hoang sơn, một đi mà không trở lại, khiến ta bị người khác ức hiếp, vậy cái lưỡi của người có nên cắt đi không?

Kiếm Vương gật đầu nói:

—Nên lắm, nên lắm!

Đoạn Kiếm Phu Nhân đột nhiên lên tiếng nói:

—Đôi mắt của người khiến ta bội phản sư môn, làm sư phụ tức khí mà chết, vậy có nên móc nó ra không?

Kiếm Vương cười lớn nói:

—Được lắm, tay, mắt, lưỡi, tim của ta đều có người muốn lấy. Xem ra lần này ta không chết không được rồi.

Vương phu nhân nói:

—Người tội ác tà trời, tạo nghiệt vô số, đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.

Kiếm Vương đột nhiên ngửa mặt cười dài nói:

—Xem ra cả đời này của ta chưa từng làm được một chuyện gì tốt đẹp cả.

Bố y phu nhân lạnh lùng lên tiếng:

—Chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì gieo rắc khắp nơi, trời cao đúng là không có mắt, tại sao vẫn để người sống đến bây giờ chứ?

Chợt có một giọng nữ nhân gầm lên:

—Mấy mụ đàn bà thối tha, mau tránh xa chồng ta ra!

Giọng nói thô hào như tiếng hổ gầm đó chính là của Kiếm Vương Phi. Lời chửi rủa thì đã thấy bà ta bùng bùng nộ hỏa chạy ra đấu trường.

Kiếm Vương quay lại nhìn thê tử lắc đầu nói:

—Nàng không cần lo lắng. Mỗi người bọn họ đều hận ta đến thấu xương, tuyệt đối sẽ không có ai cướp chồng nàng đâu.

Nói đoạn lão quay sang thở dài với Vương phu nhân:

—Ta biết mình đã mắc phải tội phong lưu, vì thế mới viễn hành Nam Hải, tìm một vị cô nương đặc biệt xấu xí cưới làm thê tử, ngày đêm sám hối, sự trừng phạt như vậy lẽ nào còn chưa đủ?

Vương phu nhân nói:

—Chưa đủ, ta còn phải băm vằm người ra làm muôn vạn mảnh mới hả dạ.

Kiếm Vương liền cúi đầu nói:

—Thiếu niên vô tri gây nên tội ác như núi, đến khi về già thì ăn năn sám hối, tim ta cũng như bị ngàn con độc xà cùng nhau cắn xé. Những ngày tháng như vậy ta cũng không muốn sống nữa, những thứ các nàng cần ta sẽ trao lại hết. Có điều, trước khi ta chết, các nàng hãy để cho ta vì võ lâm mà làm một chuyện tốt.

Nói đoạn lão liền cúi người nhặt thanh trường kiếm dưới đất lên nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, lão phu phải vì võ lâm trừ hại. Người muốn tự tuyệt hay là để lão phu động thủ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Năm xưa đều do bọn họ tự nguyện chuốc khổ, ông cũng đâu cần tự hành hạ bản thân mình như thế chứ?

Lãnh Như Băng trong lòng đã chắc đến tám phần Kiếm Vương chính là cha ruột của mình, nhưng tình thế phức tạp, chàng cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Cục chẳng đã chàng đành phải tìm Vương Tích Hương cầu cứu, chỉ thấy nàng đang nhìn đạo cô áo lông, hai mắt long lanh ngấn lệ.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái nhưng vẫn mở miệng hỏi:

—Tích Hương, giờ đây ta phải làm gì?

Vương Tích Hương nói:

—Chàng đi ra khiêu chiến với Công Tôn Ngọc Sương đi.

Lãnh Như Băng hỏi lại:

—Ta có phải là đối thủ của nàng ta không?

Vương Tích Hương gượng cười nói:

—«Thiên Lôi Tam Chưởng» và «Càn Khôn Nhất Kiếm» đều có thể dồn nàng ta vào chỗ chết, chàng cứ yên tâm xuất chiến đi.

Lãnh Như Băng ngăn người giây lát rồi đứng thẳng người dậy, bước ra đấu trường. Lãnh Như Băng sải bước ra đấu trường cao giọng nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, mấy trận đấu trước đều do các vị lão tiền bối xuất thủ, trận này tại hạ muốn khiêu chiến với cô nương, không biết cô nương có dám động thủ cùng ta hay không?

Lời khiêu chiến của chàng đã làm kinh động quần hào, hơn mấy trăm cặp mắt liền tập trung hết vào một mình Lãnh Như Băng.

Công Tôn Ngọc Sương hơi ngần người, rồi cười khan khách hỏi:

—Chàng muốn động thủ với ta sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Đúng vậy, không biết cô nương có dám ứng chiến hay không?

Kiếm Vương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, trong lòng không khỏi chấn động, chậm rãi hỏi:

—Các hạ là...

Bố y phu nhân liền lạnh giọng quát:

—Không cho người nói chuyện với nó.

Kiếm Vương trầm ngâm một hồi, quả nhiên không lên tiếng hỏi nữa.

Công Tôn Ngọc Sương đưa một tay lên vẫy nhẹ. Lập tức có một nữ tỳ chạy đến cúi người hỏi:

—Cô nương có gì phân phó?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Người tay ta tiếp đãi vị Lãnh đại hiệp này, có điều chỉ có thể đãi thương, không được giết người.

Nữ tỳ liền «dạ» một tiếng, bước đến trước mặt Lãnh Như Băng rút kiếm ra nói:

—Mời Lãnh tướng công suất thủ.

Lãnh Như Băng nói:

—Người không phải là địch thủ của ta, ta muốn Công Tôn Ngọc Sương xuất chiến.

Nữ tỳ mỉm cười nói:

—Nếu Lãnh tướng công đánh bại được tiểu tỳ thì tự nhiên cô nương sẽ xuất chiến.

Lãnh Như Băng liền trầm nghĩ: “Ta hãy thử oai lực của «Thiên Lôi Tam Chưởng» và «Càn Khôn Nhất Kiếm» với con nha đầu này đã.”

Nghĩ đoạn, chàng liền nói:

—Cô nương cẩn thận!

Nói rồi chàng liền kích ra một chưởng.

Nữ tỳ thấy chưởng lực của chàng biến ảo dị thường, không dám ngạnh tiếp, vội vàng nhảy sang một bên né tránh.

Nào ngờ Lãnh Như Băng khế chuyển tả chưởng, nội lực hàm súc trong đó liền tuôn trào ra như thác lũ.

Nữ tỳ kia chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ngược về phía sau năm trượng, thất khiếu chảy máu, đoạn khí mà chết.

Lãnh Như Băng không ngờ uy lực của «Thiên Lôi Tam Chưởng» lại uy mãnh như vậy, tự mình cũng không khỏi ngẩn người ngạc nhiên. Chàng khế lắc đầu, thở dài nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, cô nương phái những người võ công tầm thường như vậy ra chết thay không phải quá tàn nhẫn hay sao?

Một chiêu vừa rồi của chàng quả thật đã chấn động quần hùng, ngay cả Vương phu nhân cũng không khỏi kinh hãi trong lòng, không biết chàng đã sử dụng loại võ công gì.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đứng dậy nói:

—Vương Tích Hương quả nhiên là có chỗ hơn người, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đã có thể giúp chàng luyện được một thân võ công tuyệt thế.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Nhưng nàng ta đã hại chàng, đáng lẽ chàng không phải chết, nhưng bây giờ thì không chết không được rồi.

Lãnh Như Băng biết nàng võ công cao cường, nếu như muốn giết mình thật dễ hơn trở bàn tay, nhưng đã vào thế cưỡi hổ, dù không địch nổi thì cũng phải tận hết sức một phen. Nghĩ đoạn, chàng liền ưỡn ngực nói:

—Cô nương không cần hoa ngôn xảo ngữ, trước mắt ai chết trong tay ai vẫn còn khó mà đoán được, đợi khi cô nương thắng được tại hạ rồi thì khoác lác cũng chưa muộn.

Công Tôn Ngọc Sương tuy ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng cũng đã thâm kinh hãi trước thủ pháp của Lãnh Như Băng. Chỉ nghe nàng nói:

—Cẩn thận này!

Lời còn chưa dứt thì chưởng đã đánh ra.

Một chưởng này của nàng tốc độ nhanh vô cùng, Lãnh Như Băng chỉ thấy trước mắt hoa lên, những chỗ yếu hại đều bị chưởng ảnh của Công Tôn Ngọc Sương uy hiếp. Chàng không khỏi kinh hãi trong lòng, đành vận hết nội lực, đánh ra một chiêu «Thiên Lô Chưởng» cầu may.

Chưởng thế của chàng quá đổi kỳ ảo, không những biến hóa ly kỳ, hơn nữa kinh lực còn mạnh mẽ vô song.

Chỉ nghe «âm» một tiếng vang lên, vùng chưởng ảnh mãn thiên của Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biết mất. Công Tôn Ngọc Sương cũng lão đảo lùi lại hai ba bước, sắc mặt xanh như tàu lá.

Lãnh Như Băng liền thuận thế đánh ra chiêu thứ hai. Kinh lực mạnh mẽ tựa bài sơn đảo hải lập tức phóng thẳng vào Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương liền giơ tay vận công cản lại, nào ngờ đột nhiên Lãnh Như Băng lắc nhẹ cổ tay, kích thẳng vào cánh tay nàng. Chỉ nghe một tiếng «rắc» vang lên, một cánh tay của Công Tôn Ngọc Sương đã rủ xuống. Thì ra hữu thủ của nàng đã bị Lãnh Như Băng đoạn gãy.

Công Tôn Ngọc Sương «hừ» lạnh một tiếng, tung người bay lùi lại một trượng. Tả thủ đưa lên rút ra một thanh đoản kiếm, bạch quang lóe lên, cả người lẫn kiếm đều bay vút về phía Lãnh Như Băng.

Nàng xuất thủ cực nhanh, nhanh đến nỗi Lãnh Như Băng không kịp nghĩ cách cự địch, chỉ kịp vung kiếm ra cản lại.

Chỉ nghe tiếng kim thiết vang lên «keng, keng, keng», Công Tôn Ngọc Sương lùi lại ba bước, toàn thân đầy máu tươi, hữu thủ rũ xuống, đứng yên bất động.

Lại nhìn Lãnh Như Băng, chỉ thấy khuôn mặt chàng ướt đẫm mồ hôi, miệng thở hổn hển, dường như vô cùng mệt mỏi.

Hai người giao kích một chiêu này tốc độ nhanh nhẹn tuyệt luân, quần hào tại trường đều không ai nhìn rõ diễn biến thế nào.

Toàn trường chỉ có duy nhất một người nhìn rõ được Lãnh Như Băng xuất chiêu thế nào.

Chỉ thấy lão chậm rãi bước đến trước mặt Lãnh Như Băng hỏi:

—Hài tử, kiếm vừa rồi gọi tên là gì?

Lãnh Như Băng vừa thở vừa đáp:

—Càn... Khôn... Nhất... Kiếm.

Kiếm Vương cười ha hả nói:

—Đủ rồi, đủ rồi. Nếu như ngươi có thêm mười năm hỏa hầu nữa thì thế gian quyết không có ai là đối thủ của ngươi nữa rồi.

Công Tôn Ngọc Sương thân hình lão đảo, cao giọng nói:

—Vương Tích Hương, dù ngươi có thắng ta trong trận chiến hôm nay thì tất cả những người tham dự đại hội này đều sẽ phải huyết lưu mãn địa, tử tại đương trường.

Kiếm Vương đột nhiên cảm phập thanh trường kiếm trong tay xuống trước mặt Lãnh Như Băng nói:

—Một kiếm vừa rồi của ngươi khiến ta mang danh hiệu Kiếm Vương này thật hổ thẹn. Nay xin tặng kiếm ở đây.

Nói đoạn, mục quang của lão chuyển động nhìn sang Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ngươi là nữ nhi của Mai Hoa Môn Chủ Công Tôn Phụng?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Đúng vậy!

Tuy thương thế nàng trăm trọng, máu chảy ướt đẫm y phục, nhưng thần sắc vẫn trầm tĩnh, khí độ oai nghiêm, tựa hồ như căn bản không coi những vết thương kia vào đâu.

Kiểm Vương cười nhạt nói:

—Người không muốn báo phụ mẫu chi cừu hay sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Phụ mẫu chi cừu, bất cộng đái thiên, lẽ nào không thể báo?

Kiểm Vương cười ha hả nói:

—Vì cha mẹ mà báo cừu đương nhiên là chuyện con cái nên làm, có điều Công Tôn Phụng không phải là cha con.

Công Tôn Ngọc Sương ngẩn người nói:

—Ông nói láo, thân thế ta vô cùng rõ ràng.

Kiểm Vương mỉm cười nói:

—Công Tôn Phụng là nhân vật thế nào mà có thể sinh ra một nữ nhi tuyệt thế như con?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vậy theo ông thì gia phụ là ai?

Kiểm Vương nói:

—Tự nhiên là Kiếm Vương ta đây.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến toàn trường kinh hãi.

Công Tôn Ngọc Sương ngẩn người rồi đột nhiên cao giọng quát lớn:

—Người nói năng hồ đồ!

Nói đoạn tả thủ dương lên, lập tức có vô số đạo ngân quang bắn về phía Kiếm Vương.

Kiểm Vương không hề né tránh, chỉ nghe mấy tiếng «phập phập» vang lên. Bốn ngọn đoản kiếm đã cắm lên người Kiếm Vương, máu tươi chảy ròng ròng xuống đất.

Công Tôn Ngọc Sương ngơ ngẩn xuất thần hỏi:

—Tại sao ông không tránh né?

Kiểm Vương gượng cười nói:

—Bọn họ đều muốn lấy một vật trên người ta, con thay lệnh đường đâm ta mấy kiếm lẽ nào lại không nên?

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày liểu nói:

—Ông nói đều là sự thật chứ?

Kiểm Vương chậm rãi lấy trong người ra một nửa chiếc vòng ngọc nói:

—Nếu như con cũng có một nửa chiếc vòng thế này thì quyết không thể sai được.

Công Tôn Ngọc Sương cầm lấy nửa chiếc vòng ngọc, nhìn đến ngơ ngẩn xuất thần. Nàng cũng chậm chậm lấy từ trong bọc ra một nửa chiếc vòng ngọc, ghép lại với nhau, rồi quan sát tỉ mỉ. Chỉ thấy bên trong vòng có khắc bốn chữ: «Kiếm Vương Chi Nữ».

Kiểm Vương thở dài nói:

—Con đã tin chưa?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên ngẩng mặt lên trời khóc rống lên, tung người bỏ chạy ra khỏi Vạn Tùng Cốc.

Gương mặt Vương phu nhân tựa như được phủ một làn sương mỏng, lạnh lùng nói:

—Người đúng là đã tạo nghiệt vô số!

Vương Tích Hương thấp giọng bảo với Vương Thông Huệ:

—Đại kiếp đã tiêu, còn lại đều là chuyện riêng của mấy nhà chúng ta. Vương tử hãy bảo quần hào giải tán đi.

Vương Thông Huệ khẽ gật đầu, cao giọng nói:

—Đại kiếp đã qua, chư vị không cần lưu lại đây nữa.

Quần hào tại trường vốn tưởng trận chiến này sẽ máu chảy thành sông, thây chất thành núi, không mấy người dám nghĩ đến chuyện sẽ còn sống mà rời khỏi đây, lại càng không ai ngờ tới sẽ có một kết cục thế này.

Vương Thông Huệ vừa hạ lệnh xuống, quần hào liền lập tức lục tục đứng dậy rời khỏi trường đấu.

Đoạn Kiếm Phu Nhân cũng quay lại nói với thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương:

—Các người cũng giải tán đi!

Công Tôn Ngọc Sương vừa đi, bọn chúng đều như quần long vô thủ nên Đoạn Kiếm Phu Nhân vừa lên tiếng liền lập tức đứng dậy đi khỏi Vạn Tùng Cốc.

Hơn nghìn người tụ tập tại Vạn Tùng Cốc giờ này chỉ còn lại có mười mấy người.

Vương Tích Hương chậm rãi bước đến trước mặt đạo cô áo lông, quỳ xuống nói:

—Mẫu thân! Mẫu thân có nhận ra hài nhi không?

Từ đôi mắt Đạo Cô áo lông lã chã tuôn ra hai hàng lệ, bà bước đến đỡ Vương Tích Hương dậy nói:

—Con đứng dậy đi. Ta phải giúp Vương bá mẫu của con giải quyết hết nợ nần với tên thiên hạ đệ nhất bạc tình nhân này đã.

Kiểm Vương lắc đầu nói:

—Không cần các vị muội muội phải động thủ, những thứ ta đã đáp ứng, nhất định sẽ giao cho các người.

Vương phu nhân đột nhiên thở dài nói:

—Ân oán hai mươi năm nay ở chốn võ lâm này đều tập trung hết lên người người. Quang vinh cũng là người, bỉ ổi cũng là người... bao nhiêu chuyện hận thù đều do một tay người tạo ra cả...

Kiểm Vương ngửa mặt cười ha hả nói:

—Có lẽ các nàng đều cho rằng những năm gần đây ta sống rất vui vẻ phải không?

Nói đến đây, lão thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

—Các nàng ít nhất còn có một người để hận, còn ta, ngay cả một người để hận ta cũng không có nữa. Hai mươi năm nay, ngày nào ta cũng đau đớn như bị ngàn vạn mũi tên đâm vào tim... nổi thống khổ này các nàng có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Lãnh Như Băng đột nhiên bước đến trước mặt bố y phụ nhân hỏi:

—Mẫu thân, Kiểm Vương có phải là phụ thân của hài nhi hay không?

Bố y phụ nhân lạnh lùng nói:

—Phụ thân con đã bỏ mẹ con ta từ khi trước khi con ra đời. Y đã chết lâu rồi...

Lãnh Như Băng cầu khẩn nói:

—Mẫu thân! Gia gia con tuy có lỗi với mẫu thân, nhưng mong người...

Bố y phụ nhân tức giận quát:

—Câm miệng! Con cần mẫu thân hay cần phụ thân đây? Con đã lớn rồi, ta để con tự quyết định lấy!

Lãnh Như Băng ngẩn người, không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng sang một bên.

Kiểm Vương chậm rãi đưa mắt nhìn bọn Vương phu nhân một lượt, thấy trong mắt đều tràn đầy sự thù hận đối với lão, trong lòng cũng biết những người này đã hận mình đến thấu xương. Lão liền mỉm cười nói:

—Trước khi ta chết đi vẫn còn có mấy lời trong lòng, nếu không nói ra thì cảm thấy khó chịu vô cùng.

Wương phu nhân lạnh lùng:

—Người nói đi!

Kiểm Vương nói:

—Sau khi ta chết đi, tất cả ân oán của chúng ta sẽ kết thúc ở đây, mong rằng các vị muội muội có thể hòa hợp trở lại, đừng thù hận nhau như trước nữa.

Wương phu nhân lạnh lùng đáp:

—Chuyện của tỷ muội chúng ta không cần người quan tâm.

Kiểm Vương cười ha hả nói:

—Tốt lắm. Để ta cáo biệt với chuyết thê trước đã.

Nói đoạn lão chậm rãi bước đến trước mặt Kiếm Vương Phi, rồi đột nhiên song thủ tề phát, điểm vào huyết đạo của Kiếm Vương Phi và Kiếm Vương Tử, sau đó lấy ra một thanh kiếm gãy rồi nói:

—Ta không điểm huyết đạo của hai người thì hai người sẽ cản trở ta trả nợ mất.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, hữu thủ của lão đã rơi xuống đất. Máu tươi chảy ra như suối.

Kiểm Vương sắc mặt xanh lét, cúi người nhặt đoạn hữu thủ dưới đất lên đưa cho Vương phu nhân nói:

—Xin nàng nhận lấy hữu thủ của ta.

Vương phu nhân không quay mặt lại mà chỉ lạnh lùng nói:

—Vút xuống đất đi!

Kiểm Vương mỉm cười, ném hữu thủ của mình xuống đất rồi quay lại nhìn bố y phu nhân nói:

—Nàng phải đợi rồi!

Đoạn kiếm lại vung lên, cắt thẳng vào miệng mình. Máu tươi lại bắn ra tung tóe, miệng của Kiếm Vương đã bị khoét một lỗ lớn, chiếc lưỡi và hàm răng của lão đã bị rơi xuống bãi cỏ.

Kiểm Vương cúi mình nhặt lấy chiếc lưỡi, đưa cho đạo cô áo lông.

Đạo cô đưa hai tay ra tiếp lấy, nước mắt tuôn ra như suối.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Kiếm Vương đã móc một mắt đưa cho Đoạn Kiếm Phu Nhân.

Đoạn Kiếm Phu Nhân tiếp lấy tròng mắt của lão, đột nhiên khóc rống lên.

Sau khi Kiếm Vương đoạn thủ, cắt lưỡi, móc mắt liền đưa kiếm lên đâm thẳng vào tim mình.

Lãnh Như Băng chột hét lên:

—Đủ rồi!

Đoạn chàng liền xông thẳng đến trước mặt Kiếm Vương.

Kiểm Vương chột nhấc chân lên đá mạnh vào trước ngực Lãnh Như Băng. Cước này của lão nhìn thì có vẻ hung mãnh, nhưng thực ra ám kinh lại vô cùng hòa dịu. Chỉ thấy thân hình Lãnh Như Băng lắc nhẹ, ngã ngồi xuống thảm cỏ. Thì ra vừa rồi Kiếm Vương chỉ dùng chân để điểm huyết đạo của chàng mà thôi.

Khi Lãnh Như Băng vừa ngã xuống thì đoạn kiếm trong tay Kiếm Vương đã rạch đôi lồng ngực của lão.

Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy con mắt còn lại của Kiếm Vương chớp chớp nhìn bố y phu nhân không rời.

Chỉ nghe bố y phu nhân hét lên một tiếng:

—Lãnh lang!

Đoạn lao người đến ôm lấy lão.

Sau khi Kiếm Vương chặt tay, cắt lưỡi, móc mắt, mổ phanh lồng ngực, vẫn đứng vững được hoàn toàn là dựa vào mấy chục năm nội công thâm hậu của lão,

vì thế vừa mới bị bố y phu nhân đung vào, cả thân hình cao lớn của lão đã ngã gục xuống đất.

Vương phu nhân, đạo cô áo lông, Đoạn Kiếm Phu Nhân đều chạy đến vây quanh người Kiếm Vương.

Kiếm Vương cố gắng tận chút hơi tàn, hữu thủ đầy máu viết lên bạch y của Vương phu nhân mấy chữ:

—Để mẫu tử họ trở về Nam Hải.

Vương phu nhân khẽ gật đầu, hai hàng lệ nóng lã chã tuôn rơi:

—Lãnh huynh yên tâm, tiểu muội sẽ để mẹ con họ rời khỏi đây an toàn.

Kiếm Vương lại viết lên y phục của bố y phu nhân:

—Lấy máu trả nợ tình, móc tim bồi tri kỷ.

Bố y phu nhân khóc rống lên:

—Lãnh lang, chàng hà tất phải khổ như vậy...

Kiếm Vương đưa mắt nhìn đạo cô áo lông rồi viết:

—Thay con cầu hôn, Tích Hương phối Như Băng.

Đạo cô áo lông nuốt lệ gật đầu nói:

—Bọn chúng vốn đã là trời sinh một cặp, thiếp sẽ làm chủ cho chúng nó.

Kiếm Vương chột rung người lên mấy cái, rồi lại viết lên áo của Đoạn Kiếm Phu Nhân:

—Một con mắt đền đáp mối tình si, thật đáng thương cho kẻ thiên nhai lãng tử.

Đoạn Kiếm phu nhân thê lương ngâm nga:

«Trước khi thấy chàng.

Hận chàng thấu xương

Thấy chàng lưu huyết tự

Mới biết thương còn sâu hơn hận»

Kiếm Vương đột nhiên rướn người lên, nắm chặt lấy bàn tay của bố y phu nhân rồi «hự» lên một tiếng, đoạn khí mà chết.

Bố y phu nhân liền ôm chặt lấy thân thể của Kiếm Vương, vừa khóc vừa gào thét:

—Lãnh lang, Lãnh lang...

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Vương phu nhân đưa tay lên lau nước mắt rồi đỡ bố y phụ nhân lên nói:

—Nhị muội, người đã chết rồi không thể tái sinh. Khóc cũng không có tác dụng gì, tốt nhất nên lo chuyện hậu sự cho chàng thì hơn.

Bố y phụ nhân cố gắng kìm nén đau thương nói:

—Sau khi tiểu muội tự phế võ công, con tim này cũng sớm đã khô cạn. Lãnh lang vì muội mà móc tim trả nợ tình, tiểu muội không thể phụ chàng được, muội sẽ ở bên mộ chàng làm bạn nốt quãng đời còn lại. Làm phiền tử tử chiếu cố Như Băng cho muội!

Nói đoạn bà bế xác thi thể Kiếm Vương lên, chậm rãi bước đi.

Đoạn Kiếm Phu Nhân chợt nói:

—Tiểu muội tiễn thư thư một đoạn.

Nói đoạn liền cất bước đi theo bố y phụ nhân.

Vương phu nhân đưa mắt nhìn đạo cô nói:

—Tam muội, kết thúc này thật quá thê lương. Chúng ta sẽ thay lệnh ái và công tử của nhị muội tổ chức một trường hỉ sự nhé, muội thấy thế nào?

Đoạn bà liền ngửa mặt thở dài một tiếng, chậm rãi nói tiếp:

—Trách nhiệm duy trì võ lâm chính nghĩa của Hoàng Sơn Thế Gia đến đây là hết. Lãnh Như Băng được thê tử là Vương Tích Hương trợ giúp thì giang hồ ba mươi năm nữa có lẽ sẽ có được một cục diện bình yên. Ân oán của đời chúng ta đã kết thúc, đời sau phải được sống trong một thế giới bình yên, hoan lạc. Chúng ta phải khiến cho chúng nó được vươn rộng đôi cánh, bay lên bầu trời mới, từ nay là một cặp thiên nhai hiệp lữ.

——HẾT——